ניצב

רק אחרי השבעה התחלתי לבדוק מה בדיוק קרה שם. עם אהוד שלי. וזה לא היה לגמרי פשוט. קודם כל הלוגיסטיקה. הרי נשארתי עם שני הילדים, ועם אמא שלו, שעד האסון היתה לגמרי עצמאית אבל עכשיו היא שבר כלי ולא ממש מסוגלת לטפל בעצמה. אהוד היה בן יחיד, כך שאם לא אני, אין ממש מי שיטפל בה.

הדבר השני שהקשה על קבלת תשובות ברורות זה שאהוד היה בצד הלא נכון של הקרב, כך שאף אחד לא ממש התעניין לברר את הפרטים. אחרי שהתברר ש"הטובים ניצחו" איכשהו כל החקירה נבלמה, וכולם: המשטרה, השב"כ, היחידה ללחימה בטרור פשוט עברו לסצינה הבאה בחיים שלהם. ואני נשארתי עם השאלות. אפילו לא נתנו לי פרטים על האנשים האחרים שהיו שם ונהרגו. הייתי צריכה לאסוף את זה שם אחרי שם, דרך הרשתות החברתיות. לא שזה עזר להבין אפילו את העובדות הבסיסיות: מי היו בקבוצה שתקפה את הבניין שאהוד עבד בו, ואיך יתכן שחמישה אנשים בבגדים אזרחיים ואקדחים התגברו על יחידת אבטחה שמנתה שלושים אנשים, מצויידים במיטב הכלים האוטומטיים, ציוד מגן, רשת תקשורת ומצלמות בכל פינה. לא סתם התגברה: מכל השלושים לא שרד אפילו אחד לספר מה קרה.

אבל לא ויתרתי. יצרתי קשר עם המשפחות השכולות; פגשתי את כל האלמנות, כל ההורים, אחים, חברות, מפקדים בעבר, מה לא. מכל מי שידע משהו שמעתי סיפור די דומה למה שאהוד סיפר לי, למרות שאסור היה לו לדבר.

העבודה היתה בשכר לגמרי לא הגיוני. המון כסף על כמעט שום דבר. הם שמרו על בניין של חברה ביו-טכנולוגית. לא סיפרו להם מה עושים שם, אבל אהוד היה די פיקח והצליח להבין מה קורה. זה היה מצירוף של קטעי שיחות ששמע משיחות בין עובדים, ממסמכים מסווגים שנזרקו לפח הרגיל ולא לגריסה, ומהפעם האחת ששמר על הכניסה לחדר ישיבות ששם התנהל וויכוח קולני. הפרטים אמנם חסרים, אבל העיקר זה שמנהל החברה היה פסיכופט מגלומני. הוא שקד על פיתוח משהו בתחום הלוחמה הביולוגית שיהפוך אותו לעשיר מופלג כשימכור אותו לאיראן או צפון קוריאה ויביא חורבן על האנושות. הכל היה מאוד סודי, ואם מישהו היה מצליח לחדור למעבדות ולחשוף מה קורה, המנהל היה נכנס לשנים ארוכות בכלא. רוב המדענים והטכנאים במעבדות לא ממש הבינו על מה הם עובדים. נתנו להם להבין שהם עובדים על תרופה סודית למשהו. ובכסף ששילמו להם, יחד עם החוזים הדרקוניים, כנראה לא עניין אותם לשאול יותר מידי שאלות קשות.

גם אהוד לא שאל שאלות. מהמשכורת שלו חיינו חיים ממש נוחים. מה שכן, הוא כל הזמן התלונן על חוסר המקצועיות. "נותנים לנו את הציוד הכי הכי שיש: קסדות עם תקשורת אלחוטית וראיית לילה אינטגרלית; ביגוד והנעלה מהחברות הטובות ביותר לציוד שטח; רובי סער עם כוח אש מטורף, כוונות לייזר וגלאי תנועה. וכמובן אקדחים, סכיני קומנדו, רימוני הלם ועשן... אבל לא מתאמנים בכלל. פשוט כלום. אם לא הייתי משקיע בזה זמן, אפילו לפתוח את הנצרה של הנשק האישי שלי לא הייתי יודע". כל הקבוצה היתה בלי שום רקע קרבי. אהוד למשל, העביר את הצבא שלו במחסן תרופות פיקודי. רוב החבר'ה האחרים היו בשלישות ועשו רובאי שלוש במקרה הטוב. הייתה שם אפס חיילות. אבל המפקד שלהם התייחס אליהם כאילו הם יחידת עילית – וככה גם הציג אותם לדגנרט שניהל את החברה, מה שגרם למטורף הזה להרגיש שהוא יכול לעשות כל מה שרק ירצה, חוקי, לא חוקי, מוסרי או לא. בכלל, על פי אהוד המפקד שלהם היה טיפוס ששיחק אותה קשוח ומקצוען, אבל בפועל היה צירוף של אדיוט מושלם, נרקסיסט, בריון, חייל גרוע וכנראה גם סוג של סאדיסט. מידי כמה ימים הוא היה מכריז על מצב כוננות ומריץ אותם הלוך ושוב בבניין, עם רובים בהכנס והיכון. אבל זה הכל היה סתם. For show. לא היה שום חוכמה מאחורי התרגילים; שום חשיבה יצירתית על מאיפה יכולים לתקוף חוץ מהדלת הראשית. סתם הריצו אותם עם כל הציוד, מתקדמים בצעדים שפופים ובחבורה צפופה. "תאמיני לי", אהוד היה אומר, "אם מישהו באמת ירצה להכנס לבניין, לא תהיה לו בעייה, והוא גם יהרוג את כולנו על הדרך".

איכשהו לאחרים זה לא הפריע. אהוד סיפר לי שהאוירה של "אנחנו נהדרים ובלתי מנוצחים" השפיעה על רוב היחידה. החבר'ה האלה לא זזו מהכסא שלהם – לא לעשות כושר ובטח לא למטווח כדי ללמוד לפחות איך לתפעל את הנשק בלי לגרום נזק לעצמם. הם התפארו על יכולת הצליפה שלהם מהמותן בירי אוטומטי, אבל אהוד טען שזה המדים והציוד המפונפן שגרמו להם להרגיש בלתי מנוצחים ושבשעת האמת הוא בטוח שלא יתפקדו.

ועם כל זה, עדיין קשה להאמין מה קרה שם. כבר יום קודם הודיעו להם שיש כוננות וכולם נשארים בבניין. לא חששתי – זה כבר קרה כמה פעמים. מכאן התמונה מעורפלת, אבל מה שהצלחתי להבין זה ככה:

חבורה של חמישה אזרחים הגיעה ברכבי ספורט. הם נכנסו דרך הדלת הקידמית כאילו הם באים לפגישה, ואז שלפו אקדחים וירו במאבטחים. השגתי את ההקלטות ממצלמות האבטחה. אז נכון שהתוקפים היו מהירים, אבל אף לא אחד מעשרת המאבטחים שהיו פזורים במשמרת מתוגברת בקומת הכניסה לא הגיב. זה היה ממש כאילו הם קפאו – ונפלו אחד אחד, כמו בובות. רמת הדיוק של היורים היתה בלתי סבירה. לא היה פספוס אחד. הכל בקור רוח כאילו במטווח. ואז הם עלו במדרגות עד לקומה ה-35, תוך שבדרך הם יורים בעוד ועוד מאנשי האבטחה בתנועה שנראית ממש כמו כוריאוגרפיה. כאילו מישהו עדכן אותם מראש איפה יעמוד כל שומר, ואיך הם יכו בו או יגרמו לו להסתכל לכיוון אחד בזמן שתוקף אחר יורה בו, חותך אותו, שובר לו את המפרקת או כל פעולה אחרת, מכיוון אחר. רמת הירי היתה שלא מהעולם הזה. פגיעות בראש משלושים מטר עם אקדח, תוך ריצה, או קפיצה, או החלקה, אחרי ריצה מהירה במעלה שלושים קומות של מדרגות. זה היה ממש כאילו שמו למאבטחים מגנט על הקסדה כדי לכוון את היריות. גם היה נראה כאילו לא נגמרות לתוקפים המחסניות אף פעם. רק פעם אחת מישהו מהתוקפים נדחק לפינה והתחילו מכות (למה לא ירו בו גם זה לא ברור כלל). ושם ראו בבירור איך חוסר האימונים פגע בהם. במקום לתקוף יחד, כל החמישה שהיו שם, אז ארבעה חיכו בצד, עושים תנועות של מתחממים, בזמן שרק אחד ממש נלחם בכל רגע. והתוקף, שהיה נראה כמי שאף פעם לא מתעייף, פשוט השכיב אותם אחד אחד לפי התור – במקום להתמודד נגד חמישה בבת אחת.

בקומה העליונה היה את מנהל החברה שצעק בהיסטריה על מפקד האבטחה. הוא בתורו צעק פקודות סותרות על שאריות המחלקה שלו. והזיז אותם קדימה ואחורה בלי ממש הגיון. כמובן שבסוף תקפו אותם מהכיוון שאליו לא טרחו להסתכל. בהקלטות לא זיהיתי את אהוד. חלק מהזמן כולם היו עם הגב למצלמה, וגם ככה, עם הקסדות והציוד, והרובים בהיכון בגובה העיניים, אי אפשר היה לדעת מי זה מי. כל מה שאני יודעת שבסוף כל הבניין הזה היה מלא מתים, והתוקפים עזבו בלי שאפילו קיבלו דו"ח על החנייה הפרועה למטה.

ורק אני – ועוד שלושים משפחות – נשארנו עם השאלות והאובדן.

[נכתב אחרי צפיה בסרט 6 Underground בנטפליקס]